

Hilmi Demir¹

Ortaoğu ve Orta Asya Araştırmaları Enstitüsü Direktörü

ESKİŞEHİR'DEN KAHRAMANMARAŞ'A: TÜRKİYE'NİN YENİ GÜVENLİK TEHDİDİ

DEĞERLENDİRME NOTU

Kahramanmaraş'taki vahşi saldırı, Türkiye'de okul koridorlarına kadar sızan şiddet gerçeğini tüm çıplaklığıyla yüzümüze çarptı. Bu farkındalıkla birlikte, gençler arasında artan şiddetle nasıl mücadele edeceğimize dair hızlı ve kararlı adımlar atma ihtiyacı doğdu. Suçluyu ararken kimimiz aileleri, kimimiz sosyal medyayı, kimimiz okulları, kimimiz de polisi işaret etti. Oysa şiddetle mücadelenin ilk adımı, karşımızdaki gerçeği doğru anlamaktır. Adını koyamadığımız, nedenlerini çözemediğimiz ve karanlıkta bıraktığımız hiçbir vakayla gerçek anlamda baş edemeyiz.

Peki gerçekte neyle karşı karşıyayız?

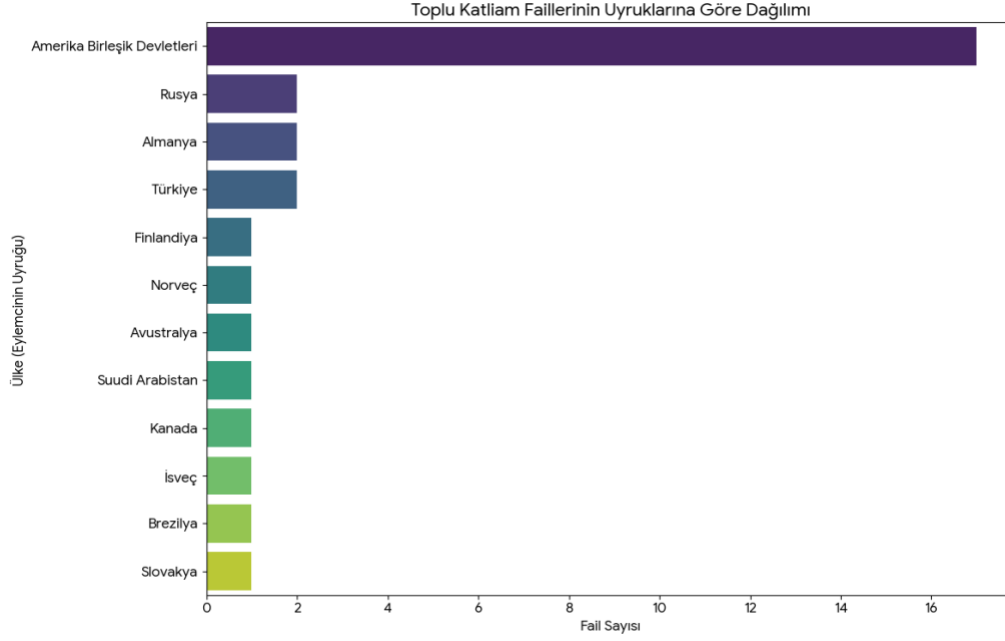
14 yaşındaki bir çocuk nasıl katile dönüşür? Bu, yalnızca bireysel bir cinnet anı mı, yoksa çok daha örgütlü, çok daha derin ve sofistike bir kötülüğün dışı vurumu mu? Bu yazı, görünenin ötesine bakmayı; buzdağının yalnızca su üstündeki kısmını değil, karanlıkta kalan derin köklerini de ortaya koymayı amaçlıyor. Bu nedenle işe, Türkiye'de arkasında manifesto bırakarak toplu katliam gerçekleştiren failerin profillerini inceleyerek ve bu profillerin yurt dışındaki örneklerle benzerlik taşıyıp taşımadığını sorgulayarak başlayacağım.

Arkasında manifesto bırakarak toplu katliam yapan katillere Batı'da daha fazla rastlıyoruz. Yaptığımız çalışmaya göre 31 vakadan ikisi Türkiye'de gerçekleşti. 17 vaka ile Amerika ilk sırada yer alıyor.

¹ <https://www.tepav.org.tr/tr/ekibimiz/s/1366>

Bu çalışmada ifade edilen bulgular, yorumlar, sonuçlar, öneriler ve görüşler tamamen yazar(lar)ına aittir. TEPAV'ın resmi görüşü değildir. © TEPAV, aksi belirtilmedikçe her hakkı saklıdır.

Yazıda kullanılan verilerin derlenmesi ve grafikler için TEPAV Araştırmacısı Yusuf Tuna Alemdar'a katkıları için teşekkür ederim.

Listede Türkiye'den 2 vakanın yer alması (Eskişehir vakası ve İsa Aras Mersinli vakası gibi), bu tür “manifestolu saldırgan” profilinin Türkiye için de yeni ve dikkat edilmesi gereken bir risk alanı olduğunu ortaya koymaktadır. Bu grafikteki failerin her biri farklı kişisel motivasyonlarla hareket etmiş olabilir. Ancak geride bıraktıkları manifestolar, bireysel hikâyelerin ötesinde daha derin ve ortak bir zihinsel örüntüye işaret ediyor olabilir mi? Bu soruya 2024-2026 yıllarında gerçekleşen dört vakayı birbiriyle karşılaştırarak cevap arayalım.

1. Arda Küçükyetim (18 yaşında):

- **Zaman:** 18 Ağustos 2024
- **Yer:** Eskişehir, Türkiye
- **Hedef:** Tepebaşı Camii yakınındaki kafeler
- **Profil:** Kendini bir “kitle temizleyicisi” olarak gören, insanları böceklerle benzeten ve depresyonu eylemleri için bir aydınlanma/uyanış aracı olarak kullanan bir genç.

2. Samantha (Natalie) Rupnow (15 yaşında):

- **Zaman:** 15 Aralık 2024
- **Yer:** Madison, Wisconsin, ABD
- **Hedef:** Bol Yaşam Hristiyan Okulu
- **Profil:** Ailesi tarafından ihmal edildiğini ve okulda zorbalığa uğradığını hisseden, ebeveynlerinin madde bağımlılığını (örneğin ot içmelerini) toplumun yozlaşmasının bir kanıtı olarak gören lise öğrencisi.

3. Solomon Henderson (17 yaşında):

- **Zaman:** 17 Ocak 2025
- **Yer:** Nashville, Tennessee, ABD
- **Hedef:** Antioch Lisesi
- **Profil:** Kendi ırksal kimliğinden (Siyahi Amerikalı) ve fiziksel görünümünden nefret eden, şiddeti estetize eden ve diğer saldırganları taklit etmeye çalışan bir genç.

4. İsa Aras (14 yaşında):

- **Zaman:** 11 Nisan 2026
- **Yer:** Kahramanmaraş, Türkiye

- **Profil:** Zekâ seviyesinin (130 IQ) çok yüksek olduğunu savunan, toplumdan ve kendi ailesinden nefret eden, derin bir yalnızlık çeken ancak bunu zayıflık olarak değil bir üstünlük durumu olarak yansıtan bir genç.

Neden Manifesto Bıraktılar?

Bu dört katil de arkalarından birer manifesto bıraktılar. Bunlardan İsa Aras'ın bıraktığı manifestonun çok küçük bir kısmına vakıfız ama yine de karşılaştırmaya imkan vereceğini düşünüyorum. Kitlese katiller, yalnız hareket eden teröristler ve nihilist aşırıcular, eylemlerinden önce çoğu zaman manifesto bırakır ya da bunları sızdırır. Bunun arkasında psikolojik, sosyolojik ve stratejik motivasyonlar vardır.

Saldırganlar, eylemlerinin arkasındaki niyetleri, ideolojik gerekçeleri ve kişisel şikâyetleri kamuoyuna duyurmak isterler. Bu, bir tür “niyet yayını”dır. FBI'nın 2019'da 52 yalnız hareket eden terörist üzerinde yaptığı çalışmaya göre, bu kişilerin %96'sı saldırıdan önce yazı ya da video üretmiştir. Amaçları, inançlarını açıklamak ve eylemlerini haklı göstermektir. Bu kişiler manifestolarını medyaya, kurumlara ya da internet forumlarına göndererek tarihte kalıcı bir iz bırakmak isterler. Eylemlerinin unutulmamasını hedeflerler. Bu tutum, çoğu zaman anlamsızlık, dışlanmışlık ve görünmezlik duygularıyla bağlantılıdır. Saldırı, fail için bir intikam ve kimlik inşası aracına dönüşür.

Özellikle aşırı sağcı ve nihilist çevrelerde manifestolar, yalnızca bir açıklama metni değildir. Benzer düşüncedeki kişileri radikalleştirmek için de kullanılır. Bu metinler, “taklit saldırıları” teşvik edebilir. Fail, ardında manifesto bırakarak sonraki saldırganlara ilham vermeyi amaçlar. Kendisini bir “rol model”, hatta bazı çevrelerde “aziz” ya da “şehit” figürü olarak konumlandırmaya çalışır.

Özellikle şiddetin bir oyun gibi görüldüğü nihilist şiddet ağlarında bu metinler, okuyucuları kendi şiddet eylemlerini planlamaya ve daha “yüksek skorlar” elde etmeye teşvik eder. Manifestolar, çoğu zaman yoğun bir benlik koruma ihtiyacının, zulüm hissi ve intikam arzusunun dışı vurumudur. Failler, kendilerini haksızlığa uğramış ya da dışlanmış görür; toplumu ise yozlaşmış, düşmanca veya tehditkâr olarak algırlar. Bu metinlerde öfke, çaresizlik ve nefretlerini görünür kılarlar. Böylece eylemlerini kendi zihinlerinde meşrulaştırmaya çalışırlar. İsa Aras bıraktığı manifestoda “İnsanlardan nefret ediyorum” derken tam da bunu yapmaktadır. Hem Arda K. hem de İsa Aras'ın metinleri öfke doludur.

Manifestolar bize ne diyor?

Manifestolarda insanları aşağılayan ve insanlıktan çıkaran ifadeler sıkça kullanılır. İnsanlar “böcek”, “karınca”, “hamamböceği”, “robotik kitleler” ya da “pislik” gibi kelimelerle tarif edilir. Bu dil tesadüfi değildir. Failler, hedef aldığı kişileri önce insan olmaktan çıkarırlar. Onların acısını, hayatını ve değerini görünmez kılarlar. Böylece şiddeti kendi zihinlerinde daha kolay meşrulaştırırlar. Kurbanları birer insan değil, yok edilmesi gereken nesnelere gibi göstermeye çalışırlar. Asıl tehlike de buradadır: Şiddet çoğu zaman önce dilde başlar. İnsan, önce kelimelerle değersizleştirilir; sonra hedefe dönüştürülür.

Şiddet, bu metinlerde çoğu zaman bir oyun ya da performans gibi anlatılır. Failler, eylemlerini gerçek insanların hayatını yok eden bir saldırıdan ziyade sergilenecek bir gösteri gibi kurgularlar. Taktikler, hedefler ve silahlar adeta puanlanır. Böylece okuyucuya daha büyük, daha kanlı ve daha “etkili” saldırılar için çağrı yapılır. Bu dil, şiddeti insan açısından koparır. Kurbanların hayatı görünmez kılınır. Geriye yalnızca failerin sahneye koymak istediği karanlık kimlik kalır.

Örneğin Arda K.'nin giydiği elbise, kendisini yozlaşmış dünyayı temizleyecek bir “avcı” veya “temizleyici” olarak sunmasını sağlayan taktiksel bir kostüm ve toplumda maksimum dehşet uyandırmayı hedefleyen bir görsel şov aracıdır. Kahramanmaraş saldırganı ise Elliot Rodger'ın görselini kullanarak kendini aynı karanlık alt kültürün içine yerleştirir. Burada mesele yalnızca taklit değildir. Fail, kendisini bir saldırganlar zincirinin parçası olarak görür. Şiddeti bir kimlik, bir sahne ve hastalıklı bir aidiyet biçimine dönüştürür.

Kahramanmaraş saldırganı “Ben bir dahiyim, en üstün insanım” şeklinde narsistik bir dil kullanırken Henderson, kendine “çirkin” ve “değersiz” diyerek derin bir aşağılık kompleksi ve kendinden nefret söylemi üretir. Bu zıtlık, nihilist aşırıçılığın ideolojik yapısındaki tutarsızlığı ve parçalı ruh halini gösterir.

Temaların ve Söylemlerin Karşılaştırılması

Bu eylemcilerin manifestoları **dört ana tema** etrafında birleşir ancak her biri kendi kişisel bağlamlarına göre farklı söylemler geliştirir:

1. Yozlaşma: Eylemcilerin hepsi modern toplumun yozlaştığı konusunda hemfikirdir, ancak odaklandıkları yozlaşma türü yaşadıkları travmalara göre değişir.

- *Patten*, hukuk sistemini, Hollywood'u ve “solcu toplumun” her türlü çılgınlığı kabul etmesini yozlaşma olarak tanımlar.
- *Rupnow* ve *Henderson*, ailelerinin madde ve uyuşturucu kullanımını (örneğin babasının içki, annesinin ot içmesini) yozlaşma olarak hedef alır.
- *Eskişehir saldırganı Arda K.*, yozlaşma fikrini o kadar uç noktalarda içselleştirmiştir ki, kendi ailesini bile bu yozlaşmış düzenin “aptal böcekleri” olarak tanımlamıştır.
- *Kahramanmaraş saldırganı* ise doğrudan eğitim sistemini (okulu) kendisine bir şey katmayan, yavaş ve gereksiz bir kurum olarak nitelendirip “yozlaşmış modern sistem” eleştirisi yapar.

2. Hiçbir Hayatın Önemi Yoktur (İnsan Düşmanlığı): Aşırı sağcı manifestolardan farklı olarak, bu eylemcilerin bir ırk savaşı veya yeni bir sistem kurma amacı yoktur. Manifestolar insanlığın tamamen çökmesini savunur.

- *Arda K.*, insanları zekâ ve yaş gruplarına göre böceklerle ayırır ve kendi ailesini dahi temizliğe başlanacak “haşereler” olarak tanımlar.
- *İsa Aras*, insanlıktan nefret ettiğini ve herkesi öldürebileceğini söyler.
- *Henderson*, aşırı sağcı ideolojiyi kendi ırkına duyduğu nefret için bir araç olarak kullanır ve siyahi toplulukları dejenere olarak aşağılar.

3. Kendinden Nefret ve Yalnızlık: Söylemlerinde yoğun bir yabancılaşma ve psikolojik buhran vardır.

- *Kahramanmaraş saldırganı*, manifestosunu yalnızlığına ve ailesinin ondan korkmasına odaklar (“ailem benden nefret ediyor, benden korkuyor”).
- *Rupnow*, okul zorbalığı ve ailesi tarafından ihmal edilmesi nedeniyle hissettiği köşeye sıkışmışlık duygusunu anlatır.
- *Arda K.*, bu hisleri bir “hastalık” olarak değil; “çirkin doğaya” ve “yozlaşmış sisteme” karşı verilen uyanışın doğal bir tepkisi olarak yorumlayarak depresyonu bir onur nişanı gibi sahiplenir.

4. Şiddetin Yüceltilmesi: Tüm manifestoların ortak çözüm noktası ve en güçlü teması şiddettir. Şiddet, sadece bir eylem değil, gerçeği ortaya çıkarma ve doğayı “doğal seçilime” geri döndürme aracı olarak kutsallaştırılır.

- Siyaset veya ideoloji tarafından motive edilmeyen bu bireyler için şiddet, bizzat amacın kendisidir.
- *Rupnow* intihar etmek yerine başkalarını öldürmenin “evrim için daha iyi” olacağını savunurken *Arda K.*, eylemcileri “kitle temizleyicileri” olarak görür.
- Geçmiş eylemciler (Azizler/Şehitler), bir ideolojiyi temsil ettikleri için değil, sadece şiddet eylemini gerçekleştirebilme cesaretini gösterdikleri için diğerlerine (*Arda K.*'nin *Rupnow* ve *Henderson*'a ilham olması gibi) ilham kaynağı olurlar.

Ne Kadar Yalnızlar?

Fiziksel olarak farklı ülkelerde bulunsalar ve eylemlerini farklı zamanlarda gerçekleştirmiş olsalar da **bu eylemciler manifestolarında birbirlerine doğrudan atıfta bulunmaktadır**. Bu durum, birbirlerinden bağımsız hareket eden yalnız saldırganlar olmadıklarını, aksine Soyjak Video Saldırgan Fandom gibi uluslararası çevrimiçi nihilist şiddet yanlısı aşırı ağıların birer parçası olduklarını kanıtlamaktadır.

Saldırganlar arasındaki atıf zinciri şu şekilde ilerlemektedir:

- **Arda Küçük Yetim (Arda K.):** Eskişehir'deki eylemini gerçekleştirmeden önce yazdığı manifestoda, kendisinden iki ay önce Avustralya'da eylem planlayan **Jordan Patten'in manifestosunu referansları arasında saymıştır**.
- **Samantha (Natalie) Rupnow:** Arda K.'dan aylar sonra ABD'de eylem yapan Rupnow, **Arda K.'yı ilham aldığı biri olarak anmıştır**. Manifestosunda Arda K.'nın eylemini “doğru olanı yapmak” ve “basit bir umut olduğu kanıtlanmış olanı yapmak” ifadeleriyle övmüştür.
- **Solomon Henderson:** Zincirin son halkalarından biri olan Henderson, kendinden önceki **her üç saldırganı da atıfta bulunmaktadır**. Özellikle çevrimiçi mesajlaşma platformları aracılığıyla bağ kurduğunu belirttiği Arda K.'yı ve Samantha Rupnow'u (“Azize Rupnow” - *Saintress Rupnow* diyerek yücelterek) temel ilham kaynakları olarak göstermiştir.
- **Kahramanmaraş saldırganı,** 2014 yılında ABD'de bir katliam yapan **Elliot Rodger'in** görselini profil resmi yaparak onun estetiğine atıfta bulunmuştur. Henüz tamamıyla ortaya çıkmamış manifestosunda muhtemelen geçmiş toplu katillere selam söylemektedir.

Ortak Bir Meta İdeoloji Mi Var?

Bu kişilerin manifestolarında sürekli olarak birbirlerine atıf yapmalarının temel nedeni, nihilist şiddet ideolojisinin “**şiddeti yüceltme**” anlayışıdır. Bu eylemciler fiziksel olarak saldırılarını tek başlarına gerçekleştiren “**yalnız aktörler**” olsalar da eylemsel ve fikirsel olarak yalnız değillerdir; uluslararası boyutta birbirine sıkı sıkıya bağlı bir “**Nihilist Şiddet Yanlısı Aşırıçılık**” ve **Militan Hızlandırmacılık** meta-ideolojisini paylaşmaktadırlar.

Demokrasi, komünizm, faşizm, sosyalizm ve hatta yerleşik aşırı sağcı ideolojilerin başarısız olduğunu savunarak tüm bu geleneksel sistemleri reddetseler de kendi içlerinde son derece tutarlı bir inanç ve alt kültür dünyasına sahiptirler. Bu eylemciler, Discord, Telegram, 4chan gibi platformlarda yeşeren ve hiyerarşik olmayan, sürekli gelişen uluslararası bir ağın parçasıdır. *Soyjak Attacker Video Fandom (SAVF)*, *Com Network* ve *764* gibi uç çevrimiçi topluluklarda aktiftirler. Eylemleri bireysel görünse de lojistik ve propaganda açısından dijital bir destek ağına sahiptirler. Örneğin, Eskişehir saldırganı Arda K. eylemini fiziksel olarak tek başına yapsa da manifestosu ve saldırı kayıtları çevrimiçi ortamdaki “arkadaşları” (örneğin “Total Human Death”

ve “Hansen” rumuzlu hesaplar) aracılığıyla bilinçli bir şekilde yayılmıştır. Dahası, bu atıflar şiddetin bir tür *oyunlaştırılması* sürecinin parçasıdır. Failler daha önceki saldırıların taktiklerini, hedeflerini ve silahlarını detaylıca belgeleyerek onlara “puanlar” verir ve adeta şiddet için bir “nasıl yapılır” rehberi işlevi görür. Saldırganlar, kendi eylemlerini canlı yayınlamaya veya kayıt altına alarak (suç performansını maksimize etme) diğerlerini yeni “yüksek puanlar” elde etmeye ve bir sonraki şiddet dalgasına ilham olmaya teşvik etmek için bilerek arkalarında bu metinleri bırakmaktadırlar.

Bu kişilerin amacı toplumu düzeltmek veya bir devrim yapmak değil, yeniden yapılanma olmaksızın tam bir “çöküş” yaratmaktır. Bu nedenle sistemleri, “ölü bir toplum” arzusu etrafında şekillenir. Bu meta-ideoloji dört ana sütuna dayanır: Tüm insanlığın *yozlaştığı* inancı, *hiçbir hayatın öneminin olmadığı*, *kendinden nefret* ve insanlığı “temizlemenin” yegane yolu olarak *şiddetin yüceltilmesi*. Eylemciler şiddeti siyasi bir hedefe ulaşmak için değil, şiddet uğruna ve nihai amaç olarak uygularlar.

Özetle, eylemciler bıçağı ya da silahı tutarken fiziksel olarak yalnız görünseler de, arkalarında insan düşmanlığını, çöküşü ve vahşeti kutsayan; ortak sembollere, manifestolara ve idollere sahip geniş, dijital ve küresel bir nihilist/hızlandırmacı ekosistem vardır.

Hızlandırmacı Etki

Günümüzün dijitalleşen dünyasında, terörizm ve şiddet içeren aşırıçılık geleneksel hiyerarşik örgütlenmelerden sıyrılarak daha karmaşık, merkeziyetsiz ve ideoloji sonrası bir yapıya bürünmüştür. Bu yeni şiddet dalgasının merkezinde yer alan en tehlikeli kavramlardan biri “Hızlandırmacılık” olarak karşımıza çıkmaktadır. Hızlandırmacılık; mevcut siyasi, ekonomik ve toplumsal sistemlerin ıslah edilemez derecede yozlaştığını, bu nedenle sistemin çöküşünü hızlandırmak için var olan krizlerin, kutuplaşmaların ve şiddetin kasıtlı olarak tırmandırılması gerektiğini savunan radikal bir düşünce biçimidir. Tanrıyı kıyamete zorlamanın yeni biçimi insanlığı kaosa sürüklemektir.

Günümüzde güvenlik güçlerinin ve terörle mücadele uzmanlarının karşı karşıya olduğu başlıca tehditlerden biri, “militan/nihilist hızlandırmacılık” olarak adlandırılan yaklaşımdır. Bu yaklaşım, özellikle aşırı sağcılar ve nihilist şiddet yanlıları tarafından benimsenmektedir. Burada “hızlandırıcı etki”, mevcut sistemin çöküşünü hızlandırmayı amaçlar. Bu gruplar için sistemin yıkılması yalnızca bir araç değildir. Aynı zamanda başlı başına nihai bir hedeftir. Bu çevreler, toplumda zaten var olan ırksal, etnik ve dini gerilimleri daha da artırmaya çalışır. Amaçları, toplumsal düzenin çözülmesini hızlandırmak ve sistemik çöküşü tetiklemektir. Böyle bir çöküşün ardından ortaya çıkacağını düşündükleri iktidar boşluğunu şiddet yoluyla doldurmayı hedefler. Demokratik idealler, uluslararası adalet kurumları, insan hakları ve çok kültürlülük gibi kavramları ise meşru değerler olarak görmezler. Bu kavramları, “yozlaşmış” kabul ettikleri mevcut düzenin parçaları sayarlar. Bu nedenle onları yıkılması gereken unsurlar olarak değerlendirirler.

Hızlandırmacılık, geleneksel siyasi hareketler gibi kitleleri ikna etmeye veya rasyonel bir siyasi program sunmaya çalışmaz. Aksine, şiddeti ve kaosu estetize eden, bireylerin psikolojik kırılma noktalarını sömüren bir “meta-ideoloji” olarak işlev görür.

Hızlandırmacı ağlar, ideolojilerini yaymak için modern teknolojiden yararlanır. Popüler kültürü ve sosyal medyayı da bu amaçla kullanırlar. Bu alanlardaki zafiyetleri adeta birer silaha dönüştürürler. Geleneksel terör örgütlerinden farklı olarak karmaşık hiyerarşilere ihtiyaç duymazlar. Katı örgüt yapıları yerine esnek ve merkeziyetsiz ağları tercih ederler. Bu ağlarda

içeriklerin ve fikirlerin kolayca çoğaltılabilmesi önemlidir. Bu nedenle öncelikleri, merkezi kontrol değil yayılma hızı ve yeniden üretilebilirliktir.

Hızlandırmacı şiddet, merkeziyetsiz ağlar üzerinden koordine edilir. Bu ağlar; siber suç, cinsel şantaj ve çevrimdışı terörizmin iç içe geçtiği bir yapı olarak tanımlanır. Bu ağlarda farklı suç türleri birbirini beslerken çevrimiçi faaliyetler, zamanla çevrimdışı şiddet eylemlerine dönüşebilir. Bu yapılar, "Terrorgram" adı verilen Telegram kanalları üzerinden faaliyet gösterir. Discord, Reddit sunucuları da bu ağların kullandığı alanlar arasındadır. Roblox ve Minecraft gibi oyun platformları da benzer amaçlarla kullanılabilir. Ayrıca X, TikTok ve 4chan gibi sosyal medya siteleri üzerinden propaganda yayılır. Oyun platformları özellikle gençleri hedeflemek için kullanılır. Bu platformlarda 8-17 yaş arası çocuklar ve gençler "avlanmaya" çalışılır. Şiddet, tecavüz, çocuk istismarı ve dini değerleri aşağılayan söylemlerin yer aldığı Türkiye'deki 31CK kanalının bu türden bir hızlandırıcı etkisi olduğu düşünülebilir.

Hızlandırmacılığın fiziksel araçları, "düşük maliyetli, yüksek kaosu" olaylar yaratmaya dayanır. Bu yaklaşımda temel amaç, toplumda sürekli bir korku ortamı oluşturmaktır. Aynı zamanda yetkililerin kaynaklarını hızla tüketmek hedeflenir. Hedefler özellikle öngörülemez biçimde seçilir. Bu belirsizlik, toplumdaki güvensizlik duygusunu artırmak için kullanılır. Okullar, ibadethaneler, huzurevleri ve sokaktaki siviller kolay hedefler olarak görülür. Kiliseler, camiler ve sinagoglar da bu hedefler arasında yer alabilir. Bu çevreler, hedef aldıkları sivilleri insan dışı ifadelerle tanımlar. Böylece şiddeti meşrulaştırmaya çalışırlar. Sivil altyapıya yönelik saldırılar da bu stratejinin parçasıdır. Bu tür saldırıların görünürlüğü düşük olsa da toplum üzerindeki etkileri yüksek olabilir. Amaç, devletin vatandaşlarını koruma kapasitesine duyulan güveni zedelemektir. Bu ağların bir diğer aracı ise eylemlerin "oyunlaştırılmasıdır." Bu yöntem, şiddeti bir rekabet alanı gibi göstermeye çalışır.

Türkiye'de hızlandırmacı terörün etkisi bazı olaylarda açık biçimde görülebilmektedir. Bu etkinin en belirgin örneklerinden biri, yakın zamanda Eskişehir'de yaşanan saldırıdır. Saldırı, bir parkta gerçekleştirilmiştir. Olayda bıçak ve balta kullanılmıştır. Saldırı sonucunda çok sayıda kişi yaralanmıştır. Bu olay, dijital şiddet ağlarının Türkiye'ye uzanan etkisini göstermesi açısından önemlidir. Aynı zamanda hızlandırmacı ekosistemin yalnızca yerel bir tehdit olmadığını ortaya koymaktadır.

Sonuç

Açıkça görülüyor ki bu ekosistemin araçları ve ideolojisi sınır ötesi bir nitelik kazanmıştır. Eskişehir'deki saldırı da bu sınır ötesi karakterin somut bir örneği olarak değerlendirilebilir. Peki, Kahramanmaraş saldırısı nerede duruyor? Sanırım kanıtlara ulaştıkça onun tipolojisi de buna yaklaşacaktır.

Sonuç olarak, arkasında manifesto bırakan genç katiller sadece bireysel bir cinnet geçirmiyor aynı zamanda küresel ve dijital bir şiddet ağının parçası olarak hareket ediyorlar. Bu kişiler, nihilizm ve hızlandırmacılık fikirleriyle toplumun tamamen çökmesini hedefliyorlar. Kurbanlarını insanlıktan çıkarıp değersizleştiriyor ve vahşeti adeta bir oyun gibi görüyorlar. Eskişehir ve Kahramanmaraş saldırıları, bu küresel tehlikenin artık ülkemiz için de somut bir tehdit olduğunu kanıtlıyor. Gençlerimizi bu karanlık ekosistemden korumak istiyorsak sorunun adını doğru koyarak işe başlamalıyız. Bu yeni nesil sınır ötesi radikalleşme tehlikesiyle artık çok daha bilinçli ve kararlı bir şekilde yüzleşmeliyiz. Meselenin bireysel bir çılgınlık olmadığını, nihilist aşırılık ağının bir parçası olduğunu bilerek işe başlamak yerinde olacaktır.

Nihilist şiddet içeren aşırıcılık, belirli bir siyasi veya dini ideolojiden ziyade yıkımın bizzat amaç olduğu bir yapıya sahip olduğu için, geleneksel terörle mücadele yöntemleri tek başına yeterli olmamaktadır. Teknoloji ve sosyal medya platformları, sadece terör içeriklerini değil kanlı görüntülerden seri katillerin yüceltilmesine, kendine zarar verme davranışlarından gerçek suç alt kültürlerine kadar geniş bir alanı proaktif biçimde denetlemelidir. Çünkü bu alanlar, nihilist şiddet içeren aşırıcılık ağlarının birincil "avlanma" ve üye toplama havuzlarıdır.

Medya kuruluşları, saldırıları ve faileri yücelten sansasyonel haberlerden kaçınmalıdır. Şiddetin oyunlaştırılmasını ve taklitçi saldırıları önlemek için failerin manifestoları yayınlanmamalı ve katillere dair detaylar en aza indirilmelidir.

Depresyon, umutsuzluk, travma ve yabancılaşma ile mücadele eden risk altındaki kitleler için ruh sağlığı hizmetleri daha erişilebilir ve uygun ücretli hale getirilmeli, bu yardımları aramanın üzerindeki toplumsal damgalama kaldırılmalıdır. Okul müfredatlarına zorunlu dijital okuryazarlık dersleri eklenerek çocukların çevrimiçi tehlikeleri, manipülasyon taktiklerini ve zararlı durumları nasıl bildireceklerini öğrenmeleri sağlanmalıdır.

Hedefli şiddet eylemlerini önlemenin birincil yöntemi, kurumsal ve davranışsal "tehdit değerlendirme" modellerinin kullanılmasıdır. Bu modelde analiz ekiplerinin temel görevi; endişe verici bireyleri tespit etmek, bu kişilerin gelecekteki bir şiddet eylemine katılma riskini değerlendirmek ve ardından bu riski yönetmek için proaktif adımlar atmaktır.

İstihbarat ve analiz birimleri için en kritik müdahale fırsatlarından biri, failerin eyleme geçmeden önce niyetlerini açık veya örtülü biçimde başkalarına iletmediği "sızdırma" davranışlarını yakalamaktır. Katiller sıklıkla manifesto, e-posta, sosyal medya paylaşımı veya video bırakırlar. Risk analiz birimleri bu metinleri değerlendirirken salt bir okuma yapmamalı, psikodilbilimsel analiz araçlarını kullanmalıdır.

Geleneksel terörizm analizinin aksine, yeni nesil tehditlerde bir örgüt üyeliği şartı aranmaz. Risk değerlendirmesinden sorumlu uzmanlar 764 ağı veya Dokuz Açı Tarikatı (O9A) gibi ezoterik, şiddeti ve kendine zarar vermeyi yücelten yapıların sembollerini kullanan bireyleri ciddiye almalıdır. Bu nedenle analiz birimleri, ruh sağlığı sorunları, kanlı içerik tüketimi ve çevrimiçi çok oyunculu oyunlar gibi kesişim alanlarındaki davranışsal riskleri yorumlama kabiliyetine sahip olmalıdır.

Toplumsal düzeyde, nihilist şiddetle mücadele sadece kolluk kuvvetlerinin asayiş ve polis müdahalesinden ibaret olamaz; kültürel, teknolojik ve psikolojik yaklaşımları içeren "tüm toplumu kapsayan" bir strateji gerektirir. Sorun, sadece suçu işlendikten sonra cezalandırmak değil, bireyleri bu karanlık ekosistemlere iten varoluşsal çaresizliği ve dijital zafiyetleri ortadan kaldırmaktır. Özetle; nihilist şiddet, dogmalardan değil çaresizlikten ve izole edilmişlikten beslenen bir radikalleşme biçimidir. Onu durdurmanın yolu yalnızca polisiye önlemlerle suçluyu tespit etmekten değil bireylere "gerçek hayatta" anlamlı bağlar sunmaktan, zehirli dijital ağların oksijenini kesmekten ve okul-aile-devlet-teknoloji dörtgeninde güçlü bir dayanıklılık kalkanı örmekten geçer.